

Naufragis de Motril.

Rierols d'aigua dolça acaben el seu camí a l'aconseguir les vores mediterrànies de Motril.

Mai ha sigut fàcil disposar d'aigua en les costes andaluses. Els romans ja se les van enginyar per a transportar-la llargues distàncies a través dels seus aqüeductes.

No van ser els únics que van posar els seus ulls en estes riques terres.

Al llarg de tota la costa, torres i talaies islàmiques pareixen vigilar encara el mar i als seus viatgers. Estos sistemes defensius ens fan recordar la nostra història i ens transporten a altres temps, de guerres, sí, però també d'esplendor.

Una història més recent ens espera davall el mar.

Les restes de diversos navilis jauen en el llit marí de Motril, com les restes d'un naufragi,

No fa molt, els pescadors locals de Motril van notar que els peixos cada vegada eren més escassos i que les talles de les captures eren més xicotetes. Llavors van decidir afonar alguns barcos pesquers, a fi de crear un escull artificial en les seues aigües.

La funció d'estes estructures és atraure i donar recer a peixos, com les vidriades, les donzelles, els serrans i els molls.

Així es va crear un nou hàbitat, en el que les espècies poden desenrotllar-se i reproduir-se, i, per tant, augmentar les poblacions ícticas costaneres; és a dir, millorar els caladors locals.

Però alguns pescadors es van aventurar a calar les xarxes massa prop, i moltes es van quedar oblidades entre les restes de les restes. Estes xarxes mai han deixat de pescar, i són molts els animals que moren atrapats en elles.

Altres espècies troben en estos esquelets de ferro i fusta un substrat sòlid on fixar-se.

Són molts els organismes sèssils que trauen profit d'estes estructures. Ascídies, ceriantos, anemones, pòlips, corals i espirógrafos, destaquen en la comunitat bentònica.

Entre els amagatalls de tals esculls artificials és comú trobar-se amb algun congre. Són, allargats i esvelts, i romanen amagats durant el dia, sempre atents a qualsevol amenaça, i preparats per a començar la caça després del crepuscle.

Són molts els depredadors que s'acosten a l'escull, atrets per l'abundància de preses concentrades en tan poc espai.

Acatxapada entre les algues de la coberta, una sépia descansa immòbil.

La seua respiració és lenta i assossegada. L'excel·lent visió dels cefalòpodes i la capacitat de canviar la pigmentació són adaptacions que els permeten a les sépies o bé fugir a temps o bé camuflar-se.

Lentament, ondulant el manto que rodeja el seu cos, comença a moure's per les restes a la cerca d'un refugi més segur, o d'alguna presa despistada de la que alimentar-se, entre les restes afonats en aigües de Motril.